

единъ кобелъ солена вода, веднага щѣлъ да умре. Следъ нѣколко дена дошла пакъ майка ѝ и като узнала за това отъ дъщеря си, донесла ѝ солъ и отровили змея. Зела жената дъщерята си и се върнала у дома. Отгледали дветѣ детето, пораснало момчето, оженили го, но и то било змейче съ криле пѣдъ мишките. Като го оженили момчето, една година отишло да жъне на нивата. Като жънали развалило се времето, дигнала се хала. Въ тоза време момчето легнало да спи и жена му се мъчила да го събуди, но немогла, тъй като когато змея спи и съ тѣпани неможъ го събуди. Следъ като утихнало, момчето се събудило, но било цѣло потънало въ потъ. Питала го жена му, защо се е тъй изпотило въ съня си, но то не искало да каже. Добре, ама кога се заенати жената, Господъ да те пази, като червей въ дърво те гризе. Тя най-сетне казва на змейчето, или да ѝ обади отъ какво се е тъй много изпотилъ или ще се разболѣе. Най-сетне змейчето се видяло принудено да ѝ кажи, че като видяло че ще падне силенъ дъждъ и ще съсипе берекетя имъ, хвъркнало въ облацитѣ и извърнало града да падне въ планината. Като чула жената му, че той можалъ да хвърчи, поискала да му види крилетѣ. Отъ голѣмо дотегване той ѝ показалъ крилетѣ си. Тя обадила на майка си, че момчето ѝ има криле и може да хвърчи въ облацитѣ и да отвръща града. „Чуй дъще, рекла майка ѝ, правишъ какво правишъ, отрѣжи му крилетѣ, или му ги подгори, тъй като хвърчили той въ облацитѣ, нѣкога може и да се не върне“. Послушала невѣстата на змейчето майка си и една нощъ му отрѣзва крилетѣ съ ножици. Отъ него време змейчето неможло вече да хвърчи по облацитѣ и да отвръща градь.

Стоянка дума мами си :

— Женишъ ме, мамо, годишъ ме,
Ала ме, мамо не питашъ,
Като ме, мамо, змей либи,
Змей либи, змей ша ме земе.
Довечера щатъ да дойдатъ,
Змейове на врани коне,
Змеици въ златни кучии;
Ще екни гора безъ вѣтъръ,
Ще свѣтни село безъ свѣщи;